

прѣхъ се ляситѣ надъ оная пропасть, чудѣхъ се на това невидѣно ка-
зашко юначество и мислѣхъ: да ли да скачатъ, или нѣ? Единъ младъ
полковникъ, жива, горешта кръвъ, братъ на оная хубава полачка, която
омая сиромашъ Андрея, много не мисли и хвърли се съ конятъ съ сѣ
сила слѣдъ казацитѣ. Три пѣти се премѣтна въ въздухътъ съ конятъ
заедно и удари се право о остритѣ скали. На кѣсове го раздробихъ
остритѣ камъне, загина и той въ пропасть, и мозъкътъ му, кръвавъ,
попрѣска растъето, които се зеленѣхъ между скалитѣ.

Кога доде въ себе си Тарасъ отъ ударътъ и погледна къмъ Днѣ-
стръ, казацитѣ сѣдѣхъ въ канци и гребѣхъ съ лопатитѣ; отгорѣ се
сипѣхъ на тѣхъ куршуме, но не достигахъ ги. И въспламенихъ се
радостно очитѣ на стария войвода.

„Прощавайте, другаре!“ викаше имъ той отгорѣ, „не забра-
вийте ме и нѣ пролѣтъ пакъ додете, ама харно да се повеселите! Ка-
кво имъ сторихте, проклети яси? вамъ ви се чини, че има нѣшто на
свѣтътъ, отъ което казакъ да се уплаши? Почакайте, дѣ ште време,
познѣ штете, какво нѣшто е православна русска вѣра! Оште отъ се-
га чуѣтъ и близки и далечни народи: ште се дигне изъ русската зе-
мѣ свой царъ, и не ште да се наиде сила по свѣтътъ, която да му
се не покори!... „А пламникъ отъ огънятъ се разгаряше веке, о-
колъ дрѣвото... Че могатъ ли да се найдѣтъ по свѣтътъ такива ог-
нѣ и мѣки и такава сила, която да обори руската сила!

Не е малка рѣка Днѣстръ, много сѣ вади и рѣкаве по нея, гж-
сти трѣстики, плитки и дълбоки мѣста; лѣшты се оная вода, като огле-
дало, и разноси се пѣсенъ на лебедъ, летѣтъ надъ нея и ластавици и
косовици и много други птици по гжетацитѣ и брѣговетѣ. Казацитѣ
скоро плавахъ на тѣснитѣ канци, сговорно гребѣхъ съ лопатитѣ, вѣ-
што изминахъ плиткитѣ мѣста и приказвахъ си за войводата.

СВѢРШЕТЪКЪ.

